

Psaníčko o dobré duši.

Sedíš na pařezu a celým tělem vnímáš, jak mýtina vydechuje nastrádaný žár. Nad hlavou se ti klene temná baň s milióny světýlek, někde jsi četl, že je jich víc než zrněk písku ve všech pouštích světa. Zíráš na mléčnou dráhu, co se táhne od obzoru k obzoru a přemýšlíš o dni, který právě skončil.

Je půlnoc, padá hvězda. Něco by sis měl přát. Zkoušeli jste to před chvílí na plachtě, prý když udržíš v prstech sirku dokud neshoří. Nevedlo se vám to, tak sis vymyslel, že taky funguje napít se fernetu a dvakrát si odkašlat. Prokašlali a propřáli jste si celý zbytek – půl lahve – co s ním, vždyť to byl poslední večer na vandru. Zapředli jste divný debaty o konci světa, o osudu, co vás asi všechny řídí a kterýho se nezbavíte, o přáních, kterým se musí jít trochu naproti, o tom, že chtít moc může znamenat přijít i o to málo, co máte. Byla to dlouhá debata. Zbyla po ní prázdná flaška, pár vajglů a ty na pařezu.

Padá další hvězda. Přeješ si, stihnul jsi to. Vidíš labuť, letí do Třeboně, kousek od ní je Krávovna. Brzy tam zase budeš, teď bys ale nechtěl, teď jsi rád, že sedíš na pasece kousek od Starého Města pod Landštejnem. Nechce se ti spát, a tak dál přemýšlíš. O tom, jak jsi rád, nebo spíš šťastnej, že jsi tady, že pořád ještě nejsi jen ten tramp – teoretik, jak o sobě často prohlašuješ. O tom, že pořád ještě umíš sbalit usárnu, i když teď se ti v lese válí bágel, na ty čtyři dny jsi byl pohodlnej. Nespíš už jenom na igelitu, máš karimatku, ale co na tom záleží. Podstatný je, že se tři lidi dokázali domluvit a vyrazit, že si těch pár dní užívali na plný pecky, že spolu chvíli nemluvili, ale pak zase prokecali hodiny. Že viděli zapadat slunce nad kapličkou u Landštejna a svítat na Montserratu. Že prolezli podzemí ve Slavonicích a vydrápali se tam i na věž. Že si namalovali hrnky v Maříži. Že seděli v Holubníku na zahrádce a poslouchali ozvěnu Rangers a Poutníků. Že je v noci vylekal los, ze kterýho se nakonec vyklubal kluk na motorce. Že snídali vložky s malinami. Že byli venku...

Sedíš, zíráš na hvězdy a dochází ti, jak moc se ti po tomhle všem stýskalo. Přemýšlíš o životě, o tom že by si lidi měli plnit přání a sny, že by se neměli bát říkat si hezký věci. Někdy stačí maličko. Začínají se ti klížit oči, vracíš se k ostatním, prohodíš pár vět a lezeš do spacáku.

Nazítří bude zas den jak na Sahaře. Jazyk se bude lepit na patro. Půjdete na Pfaffenschlag a budete vymýšlet scénář filmu. Natočíte ho? Věříš, že ano. A pak už zase Slavonice, dopotácíte se do pizzerie na oběd, vypiješ půllitr sodovky a pak si teprv dáš pivo. I ty mouchy, co tu budou lítat tím vedrem nějak zblbnou. Než se z vás stanou normální cestující, koupíte si navzájem v krámku „U dobrý duše“ přáníčka s Indiánem. Kráček „U dobrý duše“... Co víc.

Díky Popelko, díky Pexeso!

Wimpy, červenec 2003